HAZRETİ HADÎCE

Gül Devri - 6

HAZRETİ HADÎCE

İÇİNDEKİLER

YÛSUF'UN MUŞTUSU

Uçsuz bucaksız bir yeşillik içinde meyvelerinin ağırlığını taşıyamayan hurma ağaçları... Bu bahçede dolaşan iki kişi... Onlardan biri Yûsuf Peygamber, diğeri Hadîce annemizin sevgili babası Huveylid... Yûsuf Peygamber hurma topluyor ve Huveylid'in eteğine dolduruyordu. Lakin bir türlü eteği dolmak bilmiyordu.

Yûsuf Peygamber, en sonunda irice bir hurma kopardı dalından, onu Huveylid'in ağzına kendi elleriyle koydu. İşte tam bu sırada bir ses işitti Huveylid:

– Huveylid, uyan artık!

Gözlerini açınca rüya gördüğünü anladı:

– Ya Fâtıma! Gel hele bir yanıma… Bak sana neler anlatacağım, diyerek Fâtıma'yı yanına çağırdı.

Fâtıma yanına geldiğinde Huveylid'in gözleri güneş gibi parlıyordu. Çok mutlu olduğu belliydi. Fâtıma da tebessüm ederek:

– Söyler misin neler oldu? Nedir bu mutluluğunun sebebi, dedi.

– Bir oğlumuz olacak. Bolluk, bereket getirecek evimize. Namı her yerden duyulacak. Onun adını Yûsuf koyacağım. Yûsuf Peygamber gibi olsun huyu da güzelliği de.

Fâtıma sakin bir şekilde dinledi sevgili eşini.

Rüyasını anlatırken eşinin gözlerine bakıyordu Huveylid. Fâtıma'nın ilgisizliğine şaşırdı:

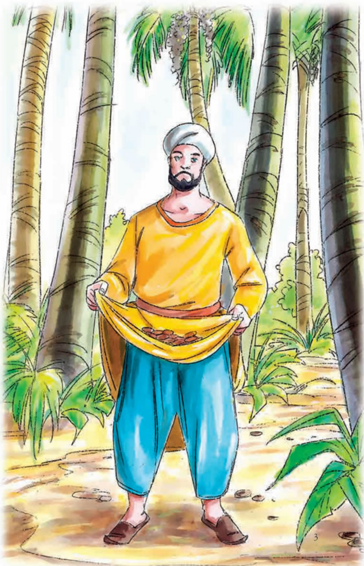
– Ya Fâtıma! Sevinmedin mi yoksa, dedi.

Yüreği yumuşacıktı Fâtıma'nın. Kimsenin üzülmesini istemezdi.

– Cancağızım senin dediklerinin doğru çıkmasını çok isterim. Lakin rüyada görülen hurma kıza işaret eder. Bana kalırsa bir kızımız olacak, dedi.

Huveylid, kendini salıverdi. Merhamet dilercesine eşi Fâtıma'nın yüzüne bakıp:

– Öyle olursa babam bana ne der? Halkın içine nasıl çıkarım?

Fâtıma'nın yüreği sıkıştı, gözleri doluverdi.

– Her rüya gerçek olmaz… Kız için de erkek için de hazırlıklı olmak lazım.

Huveylid, Fâtıma'nın yanından ayrıldı. Odada gezindi. Pencereden dışarıya göz attı. Eşinin yanına tekrar döndü. İç çekerek konuştu:

– Kızını canlı canlı toprağa gömmek ister misin?

– O ne demek Huveylid? Erkek de olsa kız da olsa onu canım gibi korurum, dedi.

Huveylid, temiz kalpli, faziletli, güzel ahlaklı bir insandı. Toplumdaki huzursuzluktan rahatsızlık duyuyordu.

– Ben de senin gibi düşünüyorum. Ya gelenekler, görenekler?

Fâtıma kocasına verecek cevap bulmakta zorlandı. Başı arı kovanı gibi uğuldamaya başladı. Çok değişik düşünceler geliyordu aklına. Gözlerine yaşlar indi. Kocasına:

– Seni de bir kadın doğurmadı mı, diye sordu.

Huveylid, eşi Fâtıma'nın yüzüne baktı.

– Doğru söylüyorsun, ama ilk çocuğumun erkek olmasını istiyorum.

Fâtıma, çöl kanunlarını çok iyi biliyordu.

– Sen üzülme Huveylid. Doğacak çocuğumuz hayırlı biri olacak.

Huveylid, hislendi. Korkunç hatıralar geldi aklına. Diri diri kuma gömülen kız çocuklarını düşündü. Başını eğip konuştu:

– Kimsede vicdan kalmadı. İnsanlar cahil. Babam benden kendi soyunu sürdürecek erkek evlat bekliyor. O, "Esed'in kız torunu olmuş!" dedirtmez kendine.

– Benim içimde bir his var ki bir kızımız olacak. Kalpler yumuşayacak. Çünkü o, bize Yûsuf'un muştusu, dedi Fâtıma.

Huveylid, eşinin son sözleri üzerine biraz olsun rahatladı. Yorumu beğenmişti. Fâtıma'nın yüzüne bakıp gülümsedi.

* * *

ADI HADÎCE OLSUN

Rüyanın üstünden çok fazla bir zaman geçmemişti ki Fâtıma rahatsızlandı. Hesaplarına göre doğum vakti daha gelmemişti. Erken başlayan doğum sancısı aileyi korkutmuştu. Acaba bebekleri ölü mü doğacaktı?

Huveylid, hemen yakın akrabalarına haber verdi. Kısa zamanda amcası, kardeşleri, babası ve komşuları eve toplandı. Huveylid'in yeğeni Varaka bin Nevfel de kız kardeşiyle gelmişti. Herkes çok heyecanlıydı.

Hemen hazırlıklara başlandı. Doğacak çocuk erkek olursa muhteşem bir kutlama tertip edeceklerdi.

Huveylid, dilini yutmuş gibi hiç kimseyle konuşmuyordu.

Akşam olmak üzereydi. Vakit ilerledikçe herkesin sıkıntısı arttı. Gözler içeriden gelecek güzel bir haber için kapıdan ayrılmıyordu. Nihayet beklenen an geldi. Ebenin çıkmasıyla dışarıda bir hareketlilik oldu. Kadın, Huveylid'in babası Esed'e yaklaştı. Utana, sıkıla:

– Sağlıklı bir kız çocuğu doğdu. Fâtıma'nın da durumu iyi, dedi.

Bu haberi herkesle birlikte duyan Huveylid, pek sevinemedi. Çünkü bir erkek çocuk bekliyordu. Büyük bir suç işlemiş gibi yüzü kızardı. Neredeyse ağlayacaktı. Evin arkasına doğru yürüdü.

Sırtını duvara yasladı. Bahçede otlayan develere baktı. Yanına gelen bir kölenin sesiyle irkildi. Köle, onu çağırıyordu. Geleneklere göre doğum yapan kadın ziyaret edilirdi.

Varaka, Esed ve Huveylid; Fâtıma'nın yanına girdiler. Herkesin yüzü asıktı. Fâtıma yataktaydı. Bebeğini bağrına basmış öylece yatıyordu. Bebeği görünce Esed'in yüzündeki gerginlik, yerini tebessüme bıraktı. Tarifsiz bir şekilde kalbi yumuşayıverdi. Gözleri ışıldadı. Misafirlerine müjdeli bir haber verecekmiş gibi hemen geri döndü.

Esed oradakilere:

– Bir kızımız oldu. O, evimize şenlik, soframıza bereket getirsin. Buyurun sofraya, dedi.

Herkes olduğu yerde kalakaldı. Burun kıvıranlar, yüzünü ekşitenler oldu. Böyle bir cevap ummuyorlardı Esed'den. Kalabalıkta onun sözlerine en çok sevinen Huveylid oldu.

Huveylid, sırf babasını hoşnut etmek için çocuğunun erkek olmasını istiyordu. Bir kızının olacağını, gördüğü rüyadan dolayı tahmin ediyordu. Artık Huveylid'in de yüzü gülmeye başladı. Hemen babasının elini öptü. Gördüğü manzara karşısında Varaka, kendini tutamadı. Ortaya yürüdü. Bir an durdu. Aklına yeni bir şey gelmiş gibi hemen minik bebeği getirmelerini söyledi. Varaka'nın isteği çabuk gerçekleşti. Bebeği getirip eline verdiler. Masum yavruyu eline aldıktan sonra tebessüm etti:

– Bunun adı Hadîce olsun. Vakti gelmeden doğdu. Hem de yüzü bembeyaz, dedi.

Varaka, kısa bir konuşma yaparak bu ismin talih getirmesini diledi.

* * *

SAYGIN MİSAFİR

Ad verme merasiminden sonra Huveylid'in evinde birkaç kadınla, Esed ve Varaka kaldı. Kadınlardan biri Abdulmutalip'in gelmekte olduğunu söyledi. Bu haber üzerine herkes onu karşılamaya çıktı. O, sokak kapısında büyük bir hürmetle karşılandı.

Kureyş kabilesinin lideri olan ve Zemzem kuyusunu bulan Abdulmutalip sevilen, sayılan birisiydi. Avluda biraz durdu. Etrafı inceledi.

İkram edilen şerbetten içerlerken Hadîce'den bahsettiler. Varaka da onların yanına yaklaştı. Az sonra Huveylid de sohbete karıştı. Abdulmutalip:

– Bir kızın doğumunun ardından insanların yüzünün güldüğünü ilk defa görüyorum. Benim içimde de bir ferahlık var, dedi.

Esed, başını kaldırıp semaya baktı. Hava berraktı. Sanki yıldızlar, dolunayın etrafına birikmişti. Tebessüm ederek konuştu:

– Ey reisimiz, ben de kız çocuğu doğarsa çıldıracağımı sanırdım, ama öyle olmadı, dedi.

Abdulmutalip, Hadîce'yi merak etmeye başlamıştı:

– Ben, bu çocuğu görmek istiyorum, dedi.

Hep birlikte içeri girdiler. Hadîce beşiğinde yatıyordu. Başucunda ışıl ışıl yanan kandiller, ona ayrı bir güzellik katıyordu.

Abdulmutalip, minik bebeği aldı. İki eliyle havaya kaldırdı. Hadîce, bir kuş gibi hafif, bulut gibi yumuşacıktı.

Abdulmutalip şaşırmıştı. Bu kadar pırıl pırıl bir kız çocuğunu görmemişti ömründe. Hediye olarak hazırladığı paraları azımsadı. Elini tekrar cebine attı. Cebinde kalanları da çıkardı. Sayma ihtiyacı duymadan beşiğin başucuna bıraktı.

Orada bulunanların yüzünden şaşkınlıkları okunuyordu. Çünkü böyle büyük hediyeler sadece erkek çocuklara verilirdi. Abdulmutalip'in bu hareketinden odada bulunan herkes etkilendi. Huveylid, Hadîce'nin yanına yaklaştı. Kızına sonsuz bir sevgiyle baktı.

Abdulmutalip, Hadîce'ye hediyelerini verdikten sonra izin isteyip evden ayrıldı. Onun gelişi evdekileri sevindirmiş, Huveylid ve ailesi için ayrı bir gurur kaynağı olmuştu. O günün geleneklerine göre böyle ziyaretler ancak erkek çocuk doğarsa yapılırdı.

Hadîce'nin doğumuyla birlikte bazı gelenekler de değişmeye başlamıştı. Buna Huveylid ve Fâtıma çok seviniyordu. Evlerinin neşesi, gönüllerinin eğlencesi olmuştu Hadîcecik.

O günün âdetlerine göre çocuklar sütanneye verilirdi. Bu yüzden Hadîce de üç aylıkken belli bir süre için anne ve babasından ayrılmak zorunda kaldı.

* * *

ÇOCUKLAR

Anne ve babası, Hadîce'nin iyi bir insan olması için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı.. Huveylid, kızının Varaka bin Nevfel tarafından yetiştirilmesini istiyordu. Bu düşüncesini eşine açtı.

Fâtıma onun fikrine katıldığını söyledi. İkisi birlikte Varaka'ya gittiler, konuştular. Varaka, onların teklifini hiç düşünmeden kabul etti. Artık Hadîce'nin öğretmeni belli olmuştu.

Hemen derslere başlandı. Hiç zorlanmadan okuma ve yazmayı öğrendi. Varaka, onun zekâsına ve çalışkanlığına hayran olmuştu.

O zamanlar Arabistan'da kız çocukları cahil bırakılır, köle gibi çalıştırılırdı. Erkeklerden bile okuma yazma bilenlerin sayısı çok azdı. Hadîce için okuma yazma bilmek önemli bir ayrıcalıktı.

Hadîce, okuma yazmanın yanında Varaka'dan değişik bilgiler de öğrendi. Çok geçmeden terbiyesi ve güzelliğiyle herkesin ilgisini çeker oldu. Yaşı yetmeden evlenme teklifleri almaya başladı. O ise dünürleri geri çeviriyordu.

Yaşı on beşe yaklaştığında hanım hanımcık bir kız olmuştu. Herkes onun hanımefendiliğinden ve temizliğinden bahsediyordu. Artık annesi ve babası onun evlenme yaşının geldiğini düşünüyordu. Damat adaylarını, esaslı bir biçimde incelemeye başladılar. En son gelen Ebu Hâle, kimsenin reddedemeyeceği bir insandı. Herkes tarafından sevilip sayılırdı.

Annesi, Hadîce'ye:

– Kızım, seni Ebu Hâle istiyor, dedi.

Hadîce'nin başı önüne düştü. Ebu Hâle, Mekke'nin soylu ve zengin ailelerinden birinin çocuğuydu. Dürüst ve şerefli bir gençti, çalışkandı.

Kafasını kaldırıp annesine sordu:

– Babam ne diyor bu işe?

– Babanın gönlü var, diye cevap verdi Fâtıma.

Kısa bir sessizliğin ardından Hadîce konuşmaya başladı:

– Siz ne derseniz o olur, ama amcamın oğlu Varaka'ya sormadan karar vermek istemiyorum, dedi.

Fâtıma, büsbütün rahatladı. Yüzü güldü:

– Kızım, doğru düşünüyorsun. Zaten biz de ona danışmadan Ebu Hâle'ye söz vermeyecektik.

Hadîce:

– Peki, şimdi gidip sorabilir miyim, dedi.

Annesi başını salladı. Bu "evet" demekti. İzin alır almaz hemen Varaka'ya koştu. Varaka:

– Ya Hadîce sıkıntılı görünüyorsun. Nedir bu hâlin, dedi.

Hadîce:

– Ey amcamın oğlu! ya da! Ebu Hâle bana talip olmuş. Annem ve babam da onu istiyor. Onunla evlenmeme izin verir misin?

Varaka, babacan bir tavırla:

– Doğrusu şudur ki o güzel bir insandır. Zengindir, dürüsttür, asildir. Annen baban razıysa sen de razı ol, dedi.

Hazreti Hadîce cevap vermedi.

Varaka, Hadîce'yi baştan aşağı süzdü. Sonra emir verir gibi konuştu:

– Sen onunla evlen! Nikâhını da ben kıyacağım.

Hazreti Hadîce, on beş yaşındayken Ebu Hâle ile evlendi. Bu evlilik uzun sürmedi. Kocası geride iki çocuk ve büyük bir servet bırakarak vefat etti.

Hazreti Hadîce, kocasının ölümü üzerine ticarete atılmaya karar verdi. Kervanlarını hazırladı ve yakın çevrelere gönderdi. İyi paralar kazanarak servetine servetler katmaya başladı. Bu yönüyle de Mekke'nin seçkin kadınları arasına girdi.

Onun üstün kabiliyeti, zekâsı, güler yüzlü ve dürüst olması kimsenin gözünden kaçmıyordu. Mekke'nin tecrübeli tüccarları, onu gıptayla izliyordu. Çok

geçmeden evlilik teklifleri yapmaya başladılar. Hadîce ise bütün gelenlere "Hayır!" diyordu. Fakat asaleti, dürüstlüğü, zenginliği ve çalışkanlığıyla tanınan Atîk'in teklifini düşündü. Büyükleriyle görüştü. Herkes Atîk'le evlenmesinin doğru bir karar olacağını söyledi.

Hazreti Hadîce, on yedi yaşında ikinci evliliğini yaptı. Bu evlilikten de bir kız çocuğu oldu. Çocuğun doğumundan kısa bir süre sonra kocası Atîk kervanla uzun bir yolculuğa çıktı, fakat geri dönemedi. Ölüm haberi geldi. Hazreti Hadîce tekrar dul kaldı. Artık evliliği düşünmüyordu.

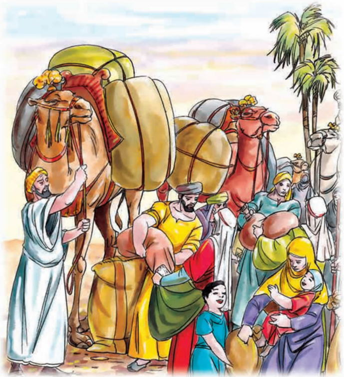
Ticaret yapmaya devam etti.

* * *

MEKKE'DE SABAH YAKIN

Arabistan Yarımadası'nda zenginler, bolluk içinde şatafatlı bir hayat yaşarken fakirler yiyecek ekmeğe muhtaçtı. Hadîce Annemiz de zenginler sınıfındaydı, fakat sade bir hayatı vardı. Ev işlerini kendi yapar, çocuklarına kendi bakardı.

O, ticaretten elde ettiği kârın büyük kısmını muhtaçlara ve çocuklara ayırıyordu. Onun kervanı, Mekke'ye girdiğinde çevresi fakir insanlar, yetim çocuklarla sarılıyordu. Fukaranın ümidi, öksüzlerin velisi olmuştu.

Otuz dört yaşına geldiğinde babasını savaşta kaybetti. Çok geçmeden annesi de hastalanarak öldü. Anne ve babasının yokluğu ona çok dokundu.

Sırlarını paylaştığı, sıkıntılarını anlattığı çok az insan vardı. Onların da ikisi ölmüştü. Varaka da olmasa yapayalnız kalacaktı. Varaka'nın yaşı seksene

yaklaşmış, gözleri görmüyordu. Kimsesizlik duygusu ağır bastığı zamanlar Varaka'yı ziyaret ederdi. Bu geliş gidişler sırasında Varaka, ona kutsal kitaplarda sözü edilen son peygamberin vaktinin geldiğini haber veriyordu.

Müjdelenen son peygamber, Hadîce'nin kafasını sürekli meşgul ederken artık rüyalarına da girer olmuştu.

Bir gece bir rüya gördü Hadîce Annemiz. Fakat bu rüya, diğerlerinden farklıydı.

Gökten bir yıldız kopup Hadîce Annemizin sinesine girdi ve kollarından çıktı. Gökyüzüne yükselirken her yeri ışığa boğdu. Uyanınca gördüklerinin bir rüya olduğunu anladı. Hüzünlendi:

– Zaten bu güzellik, sadece rüyalarda görülebilir, dedi.

Usulca doğruldu yatağından. Uçar gibi pencereye doğru yürüdü. Pencereyi sonuna kadar açtı. Serin bir rüzgâr esti. Gökyüzüne baktı. Hava berraktı. Yıldızlar, yanıp sönüyordu. Rüyada gördüğü yıldızı aradı semada. Yıldızların birbirinden farksız olduğunu görünce:

– Nasıl olsa sabah yakın! Amcamın oğlu Varaka'ya bu rüyamı yorumlatırım, dedi.

Güneş ufukta belirince hazırlanıp yola çıktı. Soluğu Varaka'nın evinde aldı. Varaka ondaki bu heyecanlı hâli farkedince:

– Hayrola, nedir bu hâlin, diye sordu.

Hadîce Annemiz, gördüklerini olduğu gibi aktardı. Varaka'nın dili tutulacaktı neredeyse. Kalp atışları yükseldi. Gözleri doldu. Sakin bir sesle:

– Müjdeler olsun ey Hadîce! Müjdeler olsun sana... Bu rüya sana apaçık bir ikrâmdır. Senin evin nurla dolacak. Doğrusunu Yaratıcı bilir, ama bu nur peygamberlik nuru olacak, dedi.

Gözleri fal taşı gibi parladı Hadîce'nin. Duydukları karşısında donakaldı. "Bu rüyanın benimle ilgisi ne?" der gibi Varaka'ya baktı. Varaka bildiklerini anlatmaya başladı:

– Son peygamber aramızdadır.

Hadîce Annemiz irkildi. Kalbi duracak gibiydi.

Varaka, bir kitaptan okur gibi anlattı bildiklerini. Kelimelerin üzerine basa basa konuştu:

– O, Kureyş'ten birisidir. Haşimoğullarından... O'nun eşi olacaksın!

Hadîce Annemiz Varaka'nın son sözünü kafasında tekrarladı: "O'nun eşi olacaksın!" ne demekti bu? Yanlış mı duymuştu acaba? Sonra merakla Varaka'ya sordu:

– Eşi mi olacağım?

– Evet ya Hadîce! Onun eşi sensin. Senin zamanında O'na ilk vahiy gelecek. İlk iman eden de sen olacaksın. O'nun dini bütün âleme yayılacak, dedi.

Hazreti Hadîce: "Ben evlenmeyi hiç düşünmüyorum." diyecek oldu. Sonra vazgeçti. Gördüğü

rüyayı tekrar düşündü. "Peygamber eşi olmak nasıl bir şeydir?" diye geçirdi içinden.

Varaka, onun kalbini okumuş gibi Son Peygamber'in özelliklerini saymaya başladı:

– O, ahlaksız değildir. Çarşılarda bağırıp çağırmaz. Kötülüğe kötülükle karşılık vermez. Affı ve merhameti boldur.

Hadîce Annemiz kısa bir şok geçirmişti âdeta. Bütün bildikleri beyninden silinivermişti birdenbire. Kekeleyerek Varaka'ya sordu:

– Ey amcamın oğlu, bunları nereden biliyorsun?

Bu sorunun cevabını ondan defalarca dinlemişti. Unutmuş olamazdı. Keskin bir zekâsı vardı Hadîce Annemizin. Varaka, her şeyi ilk kez öğretir gibi anlatmaya başladı:

– Tevrat ve İncil, O'nun geleceğini haber veriyor, diye başladı sözlerine. Tane tane anlattı.

Hadîce Annemiz, Varaka'nın açıklamalarını dikkatlice dinledi. Bir soru daha sordu:

– Öyle anlatıyorsun ki sanki karşında duruyor. Söyler misin onun dış görünüşü nasıl olacak?

– İncil'de okuduğuma göre boyu kısa değildir. Orta boyludur. Açık tenlidir. İki omuzu arasında

peygamberlik mührü vardır. Sadaka kabul etmez. Eşek ve deveye biner. Çobanlık yapar. Koyun sağar. Yamalı elbise giyer. Adı da Ahmed'dir, dedi.

Yaşı otuzu geçmişti Hadîce Annemizin. Bütün evlilik tekliflerini reddediyordu. Bu rüya onun düşüncelerini değiştirdi. Yeni bir evlilik hazırlığına başladı. Peygambere layık bir eş olmak için sürekli kendini yetiştiriyordu. Kendini ilme verdi. Varaka'nın yanına giderek ondan yeni dersler aldı. İncil ve Tevrat'ı inceledi. Zaten tertemiz olan yaşantısına daha çok dikkat etmeye başladı.

Varaka gibi o da Hazreti İbrâhîm'in getirmiş olduğu Hanif dinine inanıyordu. Sık sık ibadet için Kâbe'ye giderdi. Kâbe'nin içinde günden güne artan putlara bakar, insanların akılsızlığına üzülürdü.

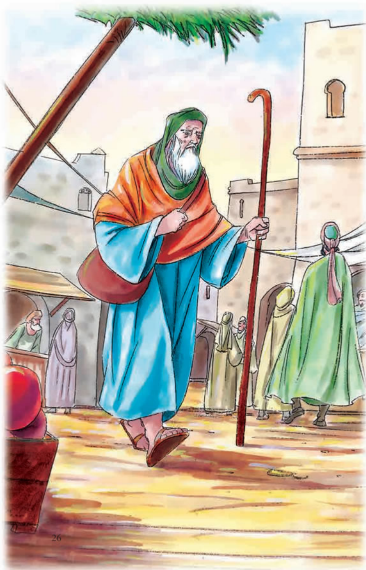
* * *

O'NUNLA EVLENİN

Son seferden dönen kervanla Hazreti Hadîce iyi kâr elde etmişti. Kâbe'ye gidip Allah'a şükretti. Aklına yardıma muhtaç insanlar geldi. Onlar için de merhamet diledi Allah'tan.

İnsanların mal gibi alınıp satılmasından kahroluyordu. Kâbe'yi tavaf ederken bunlar için ağladı.

Halk bir kurtarıcı bekliyordu. Hadîce Annemiz, bu kurtarıcının son peygamber olacağına inanıyordu.

Son peygamberin ilk eşinin de kendisi olacağını ümit ediyordu. Bu, onun için büyük bir şeref olurdu, ama bu halkın düzelmesinin kolay olmayacağını düşünüyordu. Hadîce Annemiz kendi kendine: "İşin çok zor ey Nebi!" dedikten sonra evine yöneldi.

Yolunun üstünde kadınlar eğleniyordu. Hadîce Annemiz de onların arasına katıldı. Çok geçmeden yanlarına yabancı bir adam geldi:

– Ey Mekke kadınları! Ey Mekke kadınları, dedi. Bütün yüzler sesin geldiği yöne çevrildi. Adam, telaş dolu cümlelerle:

– Şüphesiz ki pek yakında burada bir peygamber ortaya çıkacak. O'nun adı Ahmed'dir. İçinizden kim olursa O'nunla evlenmekten çekinmesin, dedi.

Putperest kadınlar, "peygamber" sözünden rahatsız oldular. İçlerinden adama "deli" deyip taş atanlar oldu. Hadîce Annemiz yerinden kımıldamadı.

Adamın sözlerindeki manayı anlayan tek kadın, Hadîce Annemiz olmuştu. Bu adam, onun, rüyasını gördüğü nebiden bahsediyordu.

* * *

RÜYALARIN SULTANI

Üst üste gelen savaşlar, Mekke halkını fakirleştirmişti. Hadîce Annemizin elinde ise çok mal vardı. Bunları Şam'da satmak istiyordu. Bunun için hazırladığı kervanın başında kendi şerefine leke düşürmeyecek, dürüst bir adam arıyordu. Onun böyle birini aradığını Ebu Talib haber alınca soluğu Peygamberimizin yanında aldı. Efendimize:

– Ey yeğenim! Zaman bozuldu. Sıkıntılar arttı. Biz de fakir düştük. Ben, malsız bir adamım. Artık ticaret yapmaya gücüm kalmadı. Mekke'de Şam'a gitmeye hazırlanan kervanlar var. Bu kervanlardan birisi de Huveylid kızı Hadîce'ye ait. O, kendi kervanının başında gidecek güvenilir, temiz ve vefakâr bir insan arıyor. İnanıyorum ki seni hemen kabul eder, dedi.

Sevgili Peygamberimiz:

– Hadîce, belki bize haber gönderir, deyince Ebu Talib:

– Ben, senin gibi düşünmüyorum. O, bu işi bir başkasına da verebilir. Bence hiç vakit kaybetmeden ondan işi isteyelim, dedi.

Peygamber Efendimiz:

– Amcacığım! Sen nasıl istiyorsan, öyle yap, dedi.

Peygamberimizin teyzesi Âtike Hanım bu iş için aracı oldu.

Hadîce Annemiz, Peygamberimizin doğru, güvenilir, iyi huylu biri olduğunu çok duymuştu. Fakat böyle bir iş talebinde bulunabileceğini tahmin etmiyordu. Bu yüzden:

– O'nun iş isteyeceğini sanmıyordum, dedi. Hemen, Peygamber Efendimize haber gönderdi. Kararını vermişti. Kervanın başına onu koyacaktı. Gerekirse daha fazla ücret verecekti.

Çok zaman geçmeden Peygamberimiz, Hazreti Hadîce'nin yanına geldi. Karşısında kâinatın Efendisini gören Hadîce Annemiz kendi kendine, "Aradığım kişi işte bu!" diye düşündü. Kısa süren bir sessizliğin ardından tanıştılar. Konuşurken Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), edebinden

başını kaldıramıyordu. Hadîce Annemiz hemen asıl meseleye geçti:

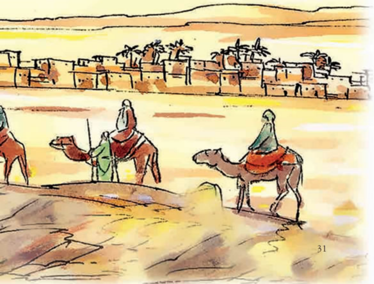
– Şam'a gidecek bir kervanım var. Onun başında gidecek sağlam karakterli bir insan arayıp durdum. Senin hiç yalan söylemediğini, emanete sahip çıktığını biliyorum. Eğer kervanın başında gitmeyi kabul edersen şimdiye kadar kimseye vermediğim ücreti vereceğim, dedi.

Sevgili Peygamberimiz, Hadîce'nin teklifini kabul ederek amcası Ebu Talib'in yanına döndü. Aralarında geçen konuşmayı amcasına anlattı. Ebu Talib, Efendimizin getirdiği bu müjdeli haber karşısında duygulandı. Yeğenine:

– Kardeşimin oğlu! Bu, sana Allah'ın bir lütfudur. Lâkin duyduğuma göre Hadîce çalıştırdığı kişilere iki erkek deve verirmiş. Ben, senin bu ücrete çalışmana razı değilim. Bu meseleyi onunla konuşsak iyi olur, dedi.

Sevgili Peygamberimiz "Sizin istediğiniz gibi olsun!" der gibi amcasına baktı. Ebu Talib bu bakıştan Efendimizin söylemek istediğini anlamıştı. Hemen hazırlanıp yola koyuldu. Yolda Hadîce'yle konuşacaklarını tasarladı. Peygamberimizin dillere destan özelliklerini sayıp dökecekti.

Çok geçmeden Hadîce Annemizin kapısını çaldı. Hadîce Annemiz karşısında Ebu Talib'i görünce ona:

– Hoş geldin, dedikten sonra Ebu Talib'i evinin başköşesine aldı. Hâlini hatırını sordu.

Ebu Talib, Peygamberimizin faziletlerinden, güvenilir kişiliğinden bahsettikten sonra:

– Ey Hadîce, bu iş için iki deve ücret vereceğinin haberini aldım. Yeğenimin güvenirliğini herkes bilir. Sırf bu yüzden iki kat ücret talep ediyorum, dedi.

Hadîce Annemiz, Ebu Talib'in ücret için oraya kadar yorulduğunu anlayınca üzüldü. Kararlı ve net bir ses tonuyla:

– Ey Ebu Talib! Doğrusu ben senin istediğin ücreti çok az buldum. Hâlbuki O'nun layık olduğu ücret bu değildir. Bundan kat be kat fazlasını bile isteseydin vermekte tereddüt etmeyecektim. Çünkü O'nun üstün ahlakını bilmeyen yok, dedi.

Ebu Talib, pazarlığın bu kadar kolay geçeceğini hiç düşünmüyordu.Ücrette anlaştıkları için kervanın yola çıkacağı günü kararlaştırdılar.

Kervan yola çıkacağı gün Hadîce Annemizde eşine rastlanmayan bir sefer heyecanı vardı. Hizmetçilerinden en beceriklisi olan Meysere'yi yanına çağırdı:

– Bak Meysere, bu kervanın yöneticisi Muhammedü'l-Emin'dir. O'na, asla itaatsizlik etme! Hiçbir fikrine muhalefet etme, dedi.

Meysere, "O neden bu kadar önemli?" diyecekti ki Hadîce Annemiz:

– Ayrıca O'nun her hâlini ve hareketini dönüşte bana anlatacaksın, dedi.

Meysere, bu söz üzerine sadece:

– Başüstüne, diyebildi.

Nihayet kervan Mekke'den hareket etti. Üç ay sürecek olan Şam yolculuğu başladı.

* * *

DÖNÜŞ

Hadîce Annemiz, kervanın dönüşü yaklaşınca evinin damına çıkar, zaman zaman yolu gözlerdi. Bu sefer onda farklı bir hâl vardı. Evinin damından inmez olmuştu. Vakit geçmek, bilmiyordu. Nihayet beklediği an geldi. Kervan göründü. Fakat onu şaşkına çeviren bir olaya şahit oluyordu. Kervanını sürekli takip eden bir bulut vardı.

Kervan gelince bu fevkalade olayı Meysere'ye sordu. O da:

– Bu hâl yolculuğumuz boyunca devam etti, dedi.

Hadîce Annemiz, bir tabak olgun taze hurma getirtip Peygamber Efendimize ikramda bulundu. Peygamberimiz tabaktaki hurmadan doyasıya yedi,

tabaktaki hurmalar hiç eksilmedi. Bu durum, Hazreti Hadîce'nin dikkatinden kaçmadı.

Önce kazançları hesaplandı. Hadîce Annemiz, iyi bir kâr elde edildiğini gördü. Lakin onun gözü parada pulda değildi. Sürekli rüyalarına giren Muhammed'ül-Emin (sallallahu aleyhi ve sellem), gerçekten Varaka'nın söylediği gibi son peygamber miydi? Hep bunu düşünüyordu.

Meysere, yolculukları sırasında başlarına gelen ilginç olayları anlatmaya başladı. Onu dinlerken Hadîce Annemizin yüzündeki hayret giderek artıyordu.

– Kervan, yola çıkar çıkmaz, her dediğinizi yaptım. Mekke'den çıkınca emrinizi yerine getirdim. Onu, cılız deveden indirip sizin verdiğiniz elbiseleri giydirdim. Sonra da hazırladığınız süslü deveye bindirdim. Benim bu davranışım karşısında Ebu Cehil ve Şeybe âdeta kudurdu. "Şu yetime nedir bu iltifat! Üzerindekini al eskileri giydir. O'na ağır işler ver. İşlerin altından kalkamasın, ezilsin!" dediler. Ben onlara aldırmadan, "Size ne oluyor? Ben sizin köleniz değilim. Bana sadece Hadîce emir verebilir." dedim.

Hadîce Annemiz, Meysere'nin bu sözleri üzerine Ebu Cehil ve Şeybe'ye kızdı.

– Peki, sizi destekleyen olmadı mı, diye sordu.

– Olmaz olur mu? Huzeyme, onların ağzının payını verdi, dedi.

Hadîce Annemiz, akrabası olan Hüzeyme'nin destek olmasına çok sevindi. Bir şey görmüş gibi gökyüzüne bir süre baktıktan sonra:

– Sen anlatmaya devam et, dedi. Başka neler geldi başınıza?

Meysere devam etti:

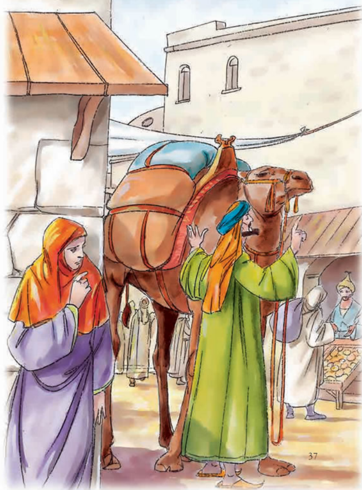
– Kervanın yüklerini sattıktan sonra pazara gittik. Mal almak için pazarlık yapıyordu. Satıcı, devenin üzerindeki yükleri gösterdi. Sonra O'ndan putların üzerine yemin etmesini isteyince, "Ben putların üzerine yemin etmem! Zaten onlar kadar bana sevimsiz gelen başka bir şey de yok." dedi. Satıcı afalladı. Ne diyeceğini bilemedi. Sonra ne düşündü bilinmez, ama pazarlığı uzatmadan malları sattı.

Hadîce Annemiz:

– Demek putlar üzerine yemin etmedi ha, dedi. Meysere "evet" manasında başını salladı. Hadîce Annemiz sonrasını merak ediyordu:

– Sonra ne oldu?

– Adam bana yaklaşıp usulca, "O'nu tanıyor musun? Kimdir bu adam?" dedi. Benim cevap vermeme fırsat vermeden kendisi, "Sakın O'nun peşini bırakma! Şüphesiz o bir nebidir." dedi.

Hadîce Annemizin asıl merak ettiği şey buydu. Zaten Meysere'yi de bu yüzden O'nun yanında göndermişti. "Devam et!" der gibi Meysere'nin yüzüne baktı. Daha başka neler olduğunu öğrenmek istiyordu.

Meysere anlatmaya devam etti:

– İşler bitti. Geri dönüyorduk. Hava çok sıcaktı. Yolda dinlenmek için bir yere saptık. Yanıma bir rahip geldi. Yemin ederek bana şöyle dedi: "Beni 'Rahip Nastura' diye bilirler! Bu ağacın altında oturan son nebidir."

Sonra Rahip Nastura, Muhammedü'l-Emin'in yanına giderek: "Ben şahadet ederim ki, sen kutsal kitabımızda sözü edilen Son Peygamber'sin. Çok durmayın buralarda… Başınıza kötülük gelir!" dedi ve O'nun mübarek alnından öptü.

Hadîce Annemiz ilgiyle dinledikten sonra:

– Varaka'nın anlattığı gibi, diyebildi.

Meysere, konuşmasını sürdürdü:

– Rahip böyle deyince içime bir korku düştü. Doğruydu söyledikleri. Başımıza bir iş gelebilirdi. Yollar tekin değildi.

Meysere, kızgın güneşte iki kuşun Efendimizin başı üstünde uçarak gölge yapmasını, ayaklarının

altından su fışkırmasını, alnındaki nuru, elini sürdüğü yemeklerin çoğalmasını ve hasta develerin iyileşmesini anlattı. Hadîce Annemizin artık yüzü gülüyordu.

Hadîce Annemiz, Meysere'den gördüklerini halktan saklamasını rica etti. Meysere de:

– Başüstüne efendim, dedi.

Konuşmaların ardından Hadîce Annemiz, Varaka bin Nevfel'in evine yöneldi. Her şeyi olduğu gibi ona anlattı.

Varaka:

– Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), peygamber olacaktır. Bunda şüphe kalmamıştır, dedi.

* * *

KUTLU NİKÂH

Hadîce Annemizi, son bir iki yıldır üst üste gördüğü rüyalar, tekrar evlenmeye zorladı. Gördüğü rüyalar birbirinin devamı gibiydi. Nebilik hakkında geniş bilgi sahibi oldu. Efendimizin müjdelenen peygamber olacağına kesin bir kanaat getirince

kararını verdi. Artık O'nunla evlenecekti. Bunu Hazreti Muhammed'e nasıl açacağını düşünmeye başladı.

Bir gün yakın arkadaşı Nefise ona:

– Çok perişan görünüyorsun. Nedir bu hâlin, dedi.

Hazreti Hadîce bir müddet suskun kaldıktan sonra:

– Abdullah'ın oğlu Muhammed'de hiç kimsede olmayan bir üstünlük var. O, bir kadının karşısına çıkabilecek en hayırlı insan. Üstüne üstlük, onunla ilgili güzel ve müjdeli haberler duydum, dedi.

Nefise, bu sözlerin altında yatan niyeti tam olarak anlayamadığı için:

– İyi de senin bu kadar sararıp solmana sebep olan ne, dedi.

Hadîce Annemiz, kendini toparladı. Her şeyi açık konuşmanın en iyi olacağını düşündü:

– O'nunla evlenmek istiyorum, ama bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, dedi.

– İzin verirsen O'nun ağzını yoklarım.

– Eğer becerebileceksen hemen başla bu işe.

Nefise, vakit kaybetmeden soluğu Peygamberimizin yanında aldı. Selam verdikten sonra:

– Ya Muhammed, dedi.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vesellem) ona döndü ve "Buyurun." der gibi yüzüne baktı.

– Seni evlenmekten alıkoyan nedir, diye sordu.

Umulmadık bir soruyla muhatap olan Sevgili Peygamberimizin yüzü kızardı. Başını öne eğdi. Sonra:

– Evlenmek için imkânım yok ki, dedi.

– Şayet bu problem çözülse, karşına mal, şeref, güzellik yönüyle mükemmel biri çıksa evlenmeye ne dersin.

Peygamber Efendimiz, Nefise'nin niyetini anladı. Bu sorunun altında bir adayın olduğunu hissetti. Soruya, soruyla karşılık verdi:

– Peki, kimmiş o?

– Hadîce…

– Bu nasıl olacak, diye sordu.

Nefise, beklediği cevabı almış olmanın huzuruyla derin bir nefes aldı.

– Sen onu bana bırak. Ben hâllederim.

Peygamberimiz bu sözün üstüne başka söz söylemedi. Nefise hiç beklemeden Hadîce Annemizin hanesine uçtu.

Peygamberimiz, hemen konuyu amcası Ebu Talib'e açtı. Kısa bir zaman sonra amcalarından Ebu Talib, Abbas ve Hamza; Hadîce Annemizi istemek için Amr ibn Esed'in evine vardılar. Hadîce, oldukça heyecanlıydı. Koyu bir sohbet başladı. Uzaktan akrabalardı. Bu evlilik, onların akrabalık bağlarını güçlendirecekti. Vakit bir hayli ilerledikten sonra Ebu Talib:

– Bizi, Hazreti İbrâhîm'in oğlu Hazreti İsmail soyundan kılan Yaratıcıya şükürler olsun, dedikten sonra Peygamberimizin üstün ahlâkından bahsetti. Konuşmasının sonunda:

– Muhammed, kızınız Hadîce'ye taliptir. Mehir olarak da bir kısmı peşin olmak üzere beş yüz dirhem altın vaat etmektedir, dedi.

Hadîce Annemiz de Sevgili Peygamberimiz gibi öksüzdü. Bu yüzden amcası Amr ibn Esed, Hadîce'ye velilik yapıyordu. Çok fazla konuşmadı:

– Huveylid kızı Hadîce'yi, zikredilen mihir karşılığında Abdullah'ın oğlu Muhammed'e nikâhladım, dedi.

İşin sorumluluğunu paylaşmak isteyen Ebu Talib, kardeşlerine dönerek:

– İstiyorum ki bu kabule hepimiz ortak olalım, dedi. Onlardan biri:

– Sizler şahit olun ki Abdullah'ın oğlu Muhammed'e Huveylid'in kızı Hadîce'yi nikâhladık, dedi. Düğün günü kararlaştırıldı.

Zenginliği, güzelliği, asaleti dilden dile dolaşan Hadîce Annemiz, dünyanın en bahtiyar kadınıydı artık.

Üç hafta sonra düğün yaptılar. Hadîce Annemiz düğünde, misafirleri için defler çaldırdı, oyunlar oynattı, ziyafet verdi. Düğün sonunda Peygamber Efendimize:

– Ey Muhammed, amcan Ebu Talib'e uğra da senin develerinden bir veya iki deve kessin. Halka yemek yedirsin, dedi.

Sevgili Peygamberimiz de onun söylediğini yerine getirdi.

* * *

SÜTANNE

Hadîce Annemiz, kırk yaşına geldiğinde huzurlu bir aileye kavuştu. Evliliklerinin ilk günleriydi. Peygamber Efendimizin sütannesi Halime Hatun, ziyarete geldi. Hazreti Hadîce Annemiz, onu karşısında görünce:

– Anneciğim, diyerek boynuna sarıldı.

Bu derin sevgi Halime Hatun'u heyecanlandırdı. Bu kutlu yuvada misafir olduğu sürece Hadîce Annemiz onun üstüne toz kondurmadı. Hizmet ve hürmette kusur etmemeye çalıştı. Bir sohbet anında Halime Hatun, içini döktü:

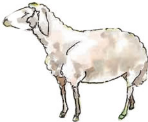
– Kuraklıktan hayvanlarım telef oldu. Aç, değiliz, susuz da değiliz; ama hâlimiz perişan, deyince Hadîce Annemiz:

– Sen hiç dert etme. Biz de olanları seninle paylaşmaya hazırız, dedi.

Halime Hatun, Hadîce Annemizin içtenliğine hayran olmuştu. Birkaç gün bu kutlu yuvada misafir oldu. Ayrılık günü gelip çatınca gözyaşlarını tutamadı.

Yola çıkacağı zaman Hadîce Annemizin, Halime Hatun'a bir de sürprizi vardı. Yanında çalışanlardan birini yanına çağırdı:

– Evladım, ağıldan kırk koyun say ve bir de deve hazırla! Sonra da anneme ver, dedi.

Halime Hatun, böyle yüklü bir hediyeyi kabul etmek istemedi. Hadîce Annemiz çok ısrar edince kabul etti. Gelin gibi süslenen deveye bindi. Koyunları önüne kattı evine doğru hareket etti.

Bu ziyaret sevgili Peygamberimizin sütannesinde unutulmaz bir anı olarak kaldı.

Peygamberimizin sütannelerinden biri de Süveybe Hatun'du. O, Ebu Leheb'in kölelerinden biriydi. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), onu sık sık ziyaret ederdi. Ona hediyeler verir, ikramda bulunurdu. Süveybe Hatun da Peygamberimizin evine sık sık gelip giderdi.

Hadîce Annemiz, Peygamberimizle yaptığı bir sohbet esnasında söz döndü dolaştı, Süveybe Hatun'a geldi.

Peygamberimize:

– Ya Muhammed, Süveybe'yi Ebû Leheb'den biz satın alalım, dedi.

Peygamber Efendimiz, "Anne oğluna köle olmaz!" der gibi bakınca Hazreti Hadîce:

– Onu satın alıp serbest bırakalım, dedi.

Bu söze çok sevinen Sevgili Peygamberimiz, hanımının bu ince düşüncesi karşısında çok duygulandı. Onun bu güzel teklifini onayladı.

Güneş ufukta kaybolmak üzereydi. Gül rengi bir kızıllık sarmıştı gökyüzünü. Tatlı bir serinlik vardı havada. Ay, onları adım adım izlemek üzere gökte hazırdı. Tabiat, bir insanın kurtuluşu için yola koyulan Sevgili Peygamberimiz ve Hadîce Annemizi alkışlıyordu âdeta. Heyecan ve tedirginlik içinde Ebu Leheb'in köşküne geldiler.

Kapıyı Ebu Leheb'in hizmetçilerinden biri açtı. İçeriden kahkahalar geliyordu. Kutlu misafirlerin bir anda neşesi kaçtı. Ama yapacak bir şey de yoktu.

Kalınca bir minder üzerinde oturan Ebu Leheb, gelenleri görünce şaşırdı. Yüzü buruştu.

Âdet olduğu üzere biraz konuştular. Ebu Leheb:

– Kardeşimin oğlu, sıkıntılı görünüyorsun… Bir isteğin mi var, dedi.

Sevgili Peygamberimiz, Süveybe Hatun'u satın almaya geldiklerini söyledi.

Ebu Leheb'in ağzı kulaklarına vardı. Şaşırdı. Gözü yerinden çıkacak gibi oldu. Sonra oturduğu yerden kalktı:

– Biliyorum seni emzirdi. Sana karşı sevgisi sonsuz. Sen de seversin onu. Ama vermem size…

Ümitler boşa gitmişti. Bu olumsuz hava Hadîce Annemizi ve Peygamberimizi çok sıktı. İzin isteyip evlerine döndüler.

Müslümanlar Medine'ye hicret ettikten sonra, Ebu Leheb, Süveybe Hatun'u kendiliğinden azat etti.

* * *

İLK MEYVE

Bu mutlu ve huzurlu ailenin ilk meyvesi, bir erkek çocuğu oldu. Sevgili Peygamberimiz oğluna Kâsım adını verdi. Kâsım'ın doğuşuyla evleri büsbütün renklendi.

Kâsım, biraz büyüyünce kabına sığmayan bir çocuk olmuştu. Kıkır kıkır gülüşü, tıpış tıpış yürüyüşü neşe ve huzur kaynağı oluyordu. Evde hiç kimse bu mutluluğa doyamıyordu.

Daha iki yaşına girmemişti ki bir gün ansızın ateşi yükseldi. Alevler içinde kıvranıyordu. Ümmü Eymen, Kâsım'ın bitkin hâlini görünce neredeyse

bayılacaktı. Hadîce Annemiz, Kâsım'ın ateşini düşürmek için değişik yöntemler denedi. Ama hiçbiri fayda vermiyordu. Yüzlerde bir korku vardı.

Kâsım, bitkindi. Ölecek miydi yoksa? Buna kimse inanmak istemiyordu. Hasta ziyaretine gelenler, kendi aralarında konuşmaya başladılar:

– Kâsım, nasıl bir hastalığa tutuldu acaba, diye sordu birisi.

Putperest bir adam:

– Putların gazabına uğramıştır herhâlde, dedi.

Hristiyan olan söze karıştı:

– Büyü veya sihir yapılmış olabilir, dedi.

Hazreti İbrâhîm'in dininden olan kadın:

– Yiyip içtiği bir şey dokunmuş olamaz mı, diye sordu.

Herkes kendi inancına göre konuşup yorum yaparken içeride bir feryat yükseldi. Kâsım vefat etmişti.

Hep sevgi ve muhabbetin olduğu bu ev, yasa büründü. Herkes hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Sevgili Peygamberimiz ilk defa evlat acısı çekiyordu. Gözlerinden akan yaşlar kucağındaki minik yavrusunun naaşını ıslatıyordu. Öğleye doğru kendi elleriyle biricik yavrusunu defnetti.

Kâsım, doğduktan sonra Sevgili Peygamberimize herkes "Ebu'l-Kasım" (Kâsım'ın Babası) diyordu. Mekke sokaklarında dolaşırken O'nu tanıyanlar:

– Ebu'l-Kâsım nasılsın, diyerek hâl hatır soruyordu.

Kâsım'dan sonra Sevgili Peygamberimizin, Hadîce Annemizden bir erkek, dört kız çocuğu doğdu. Peygamberimiz kızlarına Zeynep, Rukiyye, Ümmü Gülsüm ve Fâtıma isimlerini verdi. Diğer oğluna da Abdullah adını koydu.

* * *

BENİM ANNEM SENSİN

Efendimiz Hadîce Annemiz'den Zeyd'i, kendisine vermesini rica etti. Hazreti Hadîce, Efendimiz'in bu isteğini memnuniyetle yerine getirdi. Efendimiz de ona bundan sonra hür olduğunu söyledi.

Küçük Zeyd artık mutluydu. Ailenin bir ferdi olmuştu. Hadîce Annemiz onu öz evladı gibi seviyordu. Nereye giderse onu yanında götürüyordu. Hazırladığı yemeklerle, aldığı hediyelerle onu sevindiriyordu. Zeyd onlara iyice alıştı. Sevgili Peygamberimiz ve Hadîce Annemiz'den ayrılmak istemiyordu.

Bir hac mevsiminde Zeyd'in akrabalarından bir grup Kâbe'yi tavaf için Mekke'ye geldiler. Sevgili Peygamberimiz, Hadîce Annemiz ve Zeyd de oradaydı. Zeyd'i tanıyan bir akrabası hemen yanlarına geldi:

– Ey Zeyd, beni tanıdın mı, diye sordu.

Zeyd:

– Evet. Tanıdım, dedi.

– Baban perişan bir hâlde… Yana yakıla seni arıyor, deyince Zeyd'in kalbi burkuldu. Gözlerinden yağmur damlası gibi akan yaşlar yanaklarını ıslattı.

– Onların beni arayıp ağladığını biliyorum ama artık üzülmesinler. Emin ellerdeyim. Mekke'nin en güvenilir insanının evindeyim.

Hadîce Annemiz'in hıçkırıkları boğazında düğümlendi.

– Zeyd, biliyorsun ki sen köle değilsin. Kendi kararını verebilirsin. Gitmek veya kalmakta serbestsin, dedi.

Zeyd Peygamber Efendimiz ve Hadîce Annemiz'e dönerek, hıçkırıklar içinde:

– Benim annem de, babam da sizsiniz, dedi.

Adamlar, olup bitenleri şaşkınlık içinde izlediler. İçlerinden biri:

– Madem istemiyor, zorlamayalım, dedi.

Hadîce Annemiz, hiçbir annenin evlat acısı çekmesini istemezdi. Zeyd'in akrabalarına:

– Ey Mekke'nin misafirleri! Zeyd bizim elimizdedir. Kendi çocuklarımızdan ayırmadık onu. Annesi babası istedikleri zaman görebilirler. Zeyd istediği zaman gidebilir. Anne babasına böylece söyleyin, dedi.

Misafirler izin isteyip ayrıldılar.

Hadîce Annemiz misafirlerin arkasından bakarken geçmişi hatırladı. Efendimiz'le henüz evlenmemişlerdi. Evleri çocuk bahçesi gibiydi. Her gün çocuklarla dolup taşıyordu.

Böylesi günlerin birinde evlerini ziyarete gelen Hakîm bin Hizam:

– Halacığım, ben panayıra gidiyorum. Bir emrin var mı, diye sormuştu.

– Ey yeğenim, eğer iyi bir köle denk gelirse al, demişti.

Hakîm bin Hizam, dönüşte köle pazarından satın aldığı Zeyd bin Harise'yi getirmişti. Zeyd, sekiz yaşlarında güzel bir çocuktu... Görür görmez ona kanı kaynamıştı. Bir

köle gibi değil, kendi çocuğu gibi görmüştü onu. Başını okşamış, alnından öpmüş, hâlini hatırını sormuştu:

– Köle pazarına nasıl düştün?

Zeyd göz yaşlı içinde anlatmıştı:

– Bir gün annemle birlikte bir evde misafirdik. Evi eşkıyalar bastı. Beni annemden ayırdılar. Pazar yerine götürdüler. Köle diye sattılar.

Zeyd'e:

– Anneni seviyor musun, diye sormuştu.

Zeyd gözyaşlarını silerek:

– Sevmez olur muyum hiç, diye cevap vermişti.

Bu cevapla çok üzülmüştü. Küçük bir çocuk annesinden babasından ayrılmamalıydı. Çocuğu ailesine teslim etmeliydi ama eşkiyalar tarafından Yemen'den kaçırılarak köle pazarına getirilen bu çocuğun ailesini bulmak pek mümkün görünmüyordu.

– Sen hiç üzülme! Bundan sonra ben sana anne olacağım. Bunlar da senin kardeşlerin, demişti.

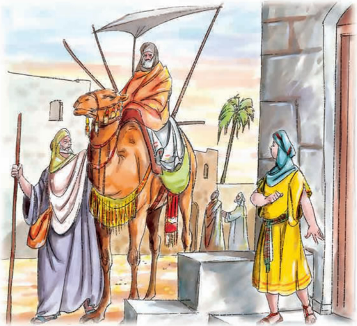
Hadîce Annemiz misafirlerin gözden kaybolmasıyla birlikte hatıralardan sıyrıldı. Bu sırada Zeyd'le göz göze gelmişlerdi. Zeyd'in gözleri gülüyordu.

* * *

GELEN MİSAFİRLER

Bir öğle vakti Zeyd'in gözleri Peygamberimizin evine doğru gelen iki kişiye takıldı. Gelenlerden biri babası, diğeri amcasıydı.

Zeyd hemen babasına koştu, elinden öptü. Sarılıp koklaştılar. Sevgili Peygamberimiz gelenleri güleryüzle karşıladı. Günler süren bir yolculuk yapmışlardı. Yorgundular.

Misafirlere sofra hazırlandı. Gelenler bu ikramlar karşısında nasıl teşekkür edeceklerini bilemediler. Efendimizin güleryüzü, Hadîce Annemizin hizmetindeki titizliği onları cesaretlendirdi. Hârise yalvaran bir dille:

– Oğlumuz Zeyd için kapınıza geldik. Bize biraz insaflı davranın da fidyemizi ödeyip oğlumuzu alalım, dedi.

Sevgili Peygamberimiz, Zeyd'in babasına şöyle dedi:

– Zannediyorum ki fidye, bu işi çözmeyecek. Başka şeyler düşünsek nasıl olur?

– Nasıl yani?

– Zeyd'i çağıralım. Onun kararını dinleyelim. Eğer sizinle dönmek isterse fidyeye gerek yok. Onu alıp götürebilirsiniz. Burada kalmayı isterse beni tercih edene, kimseyi tercih etmem, dedi.

Bu cevap karşısında Zeyd'in babası ve amcası işlerinin kolay olacağını düşündüler. Birbirinin yüzüne baktılar. "Bu iş tamam!" der gibi gülümsediler. Zeyd'in amcası:

– Güzel bir yöntem buldun, dedi.

Peygamberimiz, Zeyd'i çağırttı ve:

– Zeyd, baban ve amcan seni almaya gelmişler. Şimdi ayrılık vakti. Ama gidip gitmeme konusunda karar senin. Beni biliyorsun. Sana olan şefkatimi de görüyorsun... İstersen beni tercih ederek burada kal; istersen babanla gidebilirsin. Kararını ver, dedi.

Gözler Zeyd'e çevrildi. Zeyd sâkin ve yaşının üstünde bir olgunlukla:

– Ben sizden ayrılamam, dedi.

Hârise ile kardeşi Kâb kulaklarına inanamıyorlardı. Oldukları yerde donakaldılar. Şaşkınlıkları geçince babası:

– Ne diyorsun oğlum sen. Ben senin babanım, dedi.

– Evet, sen benim öz babamsın, ama…

– Kendine gel oğlum! Sen burada bir kölesin. Bizimle gelirsen serbest yaşayacaksın!

– Baba burada hep hürdüm…

– Seni köle diye satmadılar mı? Bunlar seni parayla satın almadılar mı?

Zeyd:

– Dediklerin doğru, ancak daha ilk günden serbest bıraktılar. Ben çarşıya pazara yalnız çıkarım. Sizin evinizde görmediğim rahatı burada buldum, deyince babasının ve amcasının yüz renkleri kül gibi oldu. Dişlerini sıktılar. Öfkeden titriyorlardı. Zeyd, son defa gözyaşları içinde yumuşak bir sesle:

– Artık babam Muhammed, annemse Hadîce'dir, dedi.

Bu sözler ise büsbütün perişan etti onları. Zeyd'in bu kararlı tutumu karşısında sustular. Zeyd, Peygamberimiz ve Hadîce Annemize vefa borcunu ödüyordu. Onlardan gördüğü ilgi ve sevgi

karşılığında onların çocuğu olmakta mahzur görmüyordu.

Hârise, oğlu Zeyd'in Hadîce Annemize ve Sevgili Peygamberimize bu kadar bağlı olmasından dolayı dayanamadı ve:

– Madem bu kadar sizi seviyor. Sizde kalsın, dedi.

Zeyd, sevinç çığlıkları attı.

Peygamberimiz orada bulunanlara hitâben:

– Hepiniz şahit olun ki bundan sonra Zeyd benim oğlum ve mirasçımdır, diyerek Zeyd'i evlat edindiklerini bildirdi.

* * *

GÖKTEN İNEN MERDİVEN

Hadîce Annemiz elli beş, Sevgili Peygamberimiz de kırk yaşına gelmişti. On beş yıldır evliydiler. Evlendikleri ilk günden beri mutlulukları hiç eksilmedi. Hatta günden güne arttı.

Bir gün Efendimiz farklı bir rüya görmüştü. Bunu sevgili eşine anlattı:

– Evimizin üstünden bir delik açıldı. Oraya gümüşten bir merdiven dayandı. Merdivenden iki adam içeri girdi. Sanki o anda dilim tutuldu. Adamlar yanıma oturdu. Onlardan biri önce kaburga kemiğimi, sonra da kalbimi çıkardı. Yanındaki adama dönüp, "Bu salih adamın kalbi ne kadar da güzelmiş!" dedi. Kalbimi, yıkayıp temizledi. Önce kalbimi sonra da kaburga kemiğimi yerine yerleştirdi. Ardından ikisi birlikte merdivenden çıktılar. Merdiveni de yanlarında götürdüler. Onlar gittikten sonra tavan eski hâline döndü, her şey normalleşti.

Hadîce Annemiz, hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan Peygamberimizi dinledi.

– Müjdeler olsun sana! Allah, senin için hayır dilemektedir, dedi.

Buna benzer rüyalar dinlemeye alışmıştı Hadîce Annemiz. Efendimizin pek yakında peygamberlik müjdesi alacağını düşünüyordu.

Bu arada Peygamber Efendimiz, ibadetlerini de sıklaştırmıştı. Kâbe'nin putlarla dolup taşmasından dolayı çok üzülüyordu. Zaman zaman Nur Dağı'na gider, Hira Mağarası'nda ibadet ederdi.

* * *

ALLAH SENİ UTANDIRMAZ

Bir akşam vaktiydi. Hadîce Annemizin gözüne uyku girmiyordu. Yatağın içinde bir o yana bir bu yana dönmeye başladı. Hafiften uyku bastı. Gözünü kapadığında evin kapısı vuruldu. Bu Sevgili Peygamberimizin kapı vuruşuna benziyordu.

Hadîce Annemiz, bir an rüyada olduğunu sandı. Fakat kapı sürekli çalıyordu. Yavaşça kalkıp kapıya doğru yöneldi. Dışarıdan çok hoş bir koku geliyordu. Böyle bir kokuyu ömrü boyunca hiç duymamıştı. Kapıya varınca:

– Kim o, dedi.

Cevap veren Sevgili Peygamberimizdi. Hemencecik kapıyı açtı. Peygamberimizi karşısında görünce yüzü gülüverdi. Selamlaştılar. Peygamberimizde ender rastlanan bir hâl vardı. Düşünceliydi. Bir sıkıntısı vardı.

– Ya Muhammed, seni iyi görmüyorum, dedi. Sevgili Peygamberimiz, ipeksi sesiyle başına gelenleri anlatmaya başladı:

– Safâ ile Merve arasına geldiğimde bir ses işittim. "Ya Muhammed, sen Allah'ın resûlüsün, ben de Cebrâil'im." dedi. Ses, semadan iniyordu. Başımı kaldırınca onu gördüm. İnsan şeklindeydi. O, kayboluncaya kadar bulunduğum yerden kıpırdayamadım, dedi.

Peygamberimiz, gördüğü varlığın cin veya şeytan olmasından kaygılanıyordu.

– Cinlerin beni kâhin yapmalarından endişe ediyorum. Hâlbuki ben, putlardan da kâhinlerden de hoşlanmam, dedi.

Hadîce Annemiz tebessüm etti:

– Korkma ya Muhammed! Ben senin yüzünde şimdiye kadar hiç görmediğim bir nur görüyorum, dedi.

Peygamberimiz, Hadîce Annemizin sözlerini tasdiklercesine:

– Ey Hadîce, birtakım sesler işitiyor ve ışıklar görüyorum. Buraya gelinceye kadar hep selam işittim. Etrafımda, taş ve ağaçlardan başka bir şey yoktu, dedi.

Hadîce annemiz, sevgili Peygamberimizin üzerindeki telaşın devam ettiğini görünce:

– Allah, seni kesinlikle utandırmaz. Çünkü sen akrabalarına iyi davranır, çaresizlerin yardımına koşar, yoksulu himaye eder, mazlumun elinden tutar, misafirlere ikram eder, hak yolunda musibete uğrayanları gözetirsin, diyerek O'nu teselli etmeye çalıştı.

* * *

BEKLENEN PEYGAMBERSİN

Gökyüzünün berraklığı, çölün enginliği, Hira'nın sessizliği Efendimizin yüreğini coşturuyordu. İçinde bir his onu kamçılıyordu. "Gözümün nuru" dediği yavrularını sevip okşadıktan sonra yola çıktı.

Gözden kayboluncaya kadar çocukları ve Hadîce Annemiz, O'nu seyrettiler.

Hadîce Annemiz, biricik yavrularından ve eşinden ayrı bir gün geçirdi. Akşam oldu. Karanlık, ufku sardı. Kuş, kurt, her şey yuvasına çekilince kapıları sürgüledi. Çocuklarıyla sohbet etti. Yatağına yattı. Gözünde uyku yoktu. Yatağın içinde bir o yana bir bir bu yana döne döne sabahı etti.

Günün ilk ışıkları Mekke ufuklarında belirmeye başladığı anda oldukça kibar bir şekilde kapı çalındı. Dudaklar kilitlendi, kulaklar açıldı. Herkes birbirinin yüzüne baktı. Çocuklardan birisi:

– Bu gelen babam, dedi.

Bir diğeri:

– Evet, kesinlikle, dedi.

Kimse Peygamberimizin bugün eve geleceğini düşünmüyordu. Hadîce Annemiz yerinden fırladı. "Kim o?" bile demeden kapıyı açtı. Karşısında Efendimizi görünce çok sevindi. Ama bu kez bambaşka bir hâli vardı. Hadîce Annemiz bir an donup kaldı. Peygamberimiz titriyordu. İçeri girer girmez:

– Beni örtün, dedi.

Hadîce Annemiz, büyük bir incelikle istenileni yerine getirdikten sonra:

– Annem - babam sana feda olsun ya Muhammed, dedi.

Peygamberimiz, yine:

– Beni örtün, dedi.

Hadîce Annemiz, Peygamberimizin başında nöbet tuttu. Heyecan ve ürpertileri geçince başına gelenleri sordu.

– Mağarada ibadet ederken içeriye bir nur doldu. Çok güzel bir insan gördüm. Üzerinde sırmalı atlastan bir cübbe vardı. Güzel kokular sürünmüştü. Bana, "Oku!" dedi. Ben de ona, "Ben okuma bilmem ki!" dedim. Bu cevabım üzerine, beni kucaklayarak kuvvetle sıktı. O anda öleceğimi zannettim. Tekrar, "Oku!" dedi. Ben yine, "Ben okuma bilmem ki!" dedim. O da beni tekrar sıktı ve emri tekrarladı. Ben de aynı cevabımı tekrarladım. Beni üçüncü kez sıkıp bıraktıktan sonra, "Yaratan Rabbinin adıyla oku! O, insanı yapışkan bir hücreden yarattı. Oku, Rabbin sonsuz kerem sahibidir. İnsana, kalemle yazmayı, bilmediklerini öğretendir." dedi. Ben de onun sözlerini tekrarladım. Sonra kayboldu, dedi.

Hadîce Annemiz eşinin anlattıklarını can kulağıyla dinledikten sonra:

– Müjdeler olsun sana! Bulunduğun yeri asla kaybetme. Yemin olsun ki sen bu ümmetin beklediği peygambersin. Ancak ben yine de amcamın oğlu Varaka'ya bunu soracağım, dedi.

Hemen Varaka Bin Nevfel'e gitti. Sevgili Peygamberimizin başına gelenleri birer birer anlattı. Varaka, Hadîce Annemizi dinledikçe coştu, heyecanlandı:

– O bir peygamberdir. Git müjdesini ver, dedikten sonra Peygamberimizi görmek istediğini söyledi. Kâbe'nin avlusunda buluştular. Varaka:

– İşitip gördüğün şeyleri bir de bana anlat, dedi. Sevgili Peygamberimiz olup bitenleri baştan sona anlatmaya başladı.

Varaka, ondan duyduğu sözlerden sonra hâlden hâle girdi. Yerinde duramayacak kadar heyecanlandı. Peygamberimiz konuşurken "Sübhânallah, sübhânallah!" deyip durdu. En sonunda:

– Sana gelen Cebrâil'dir. O vahiy meleğidir. Musa ve İsa'ya da o melek gelmiştir. Yemin ederim ki sen İncil'de adı geçen son peygambersin, dedikten sonra duraksadı.

Hadîce Annemizin gözleri ışıl ışıldı. Yanan bir kandil gibi parlıyordu. Bir Peygamber eşi olmak kadar büyük bir şeref olabilir miydi hiç?

Varaka, gözleri nemli konuşmasına devam etti:

– Keşke ben de genç olsaydım da kavmin seni buradan çıkaracağı zaman senin yanında olsaydım, dedi.

Hadîce Annemiz, bu son sözleri duyunca donakaldı. Sevgili Peygamberimizse:

– Mekke'den mi çıkarılacağım, diyebildi.

Varaka kendinden emin bir şekilde:

– Evet, seni yalancılıkla suçlayacaklar. Sana eziyet edip yurdundan kovacaklar. Daha da kötüsü seninle savaşacaklar. Her peygamber kendi kavminin zulmüne uğramıştır, dedi.

* * *

BENİ KİM DİNLER Kİ

"Oku" emrini alan Sevgili Peygamberimiz, Nur Dağı'na daha sık gitmeye başladı. Hira Mağarası'nda her gün Cebrâil'i bekledi. Peygamberimiz kadar Hadîce Annemiz de sabırsızlanıyordu.

Günlerce yeni bir müjde gelir ümidiyle yaşadılar. Bu hasret tam kırk gün sürdü. Kırkıncı günün

akşamında Peygamberimiz, Nur Dağı'ndan evine doğru inerken vadide bir ses işitti. Bu ses tanıdık bir sesti. Daha önceden defalarca duymuştu bu sesi. Başını kaldırıp bakınca, kanatlarıyla ufku saran Cebrâil'i gördü. Manzara müthişti. Melek yerle gök arasına kurulmuş olan olağanüstü bir kürsüde oturuyordu. Bu, baş döndürücü tabloyla karşılaşınca omzunda kâinatın ağırlığını hissetti. Olduğu yere yığılıp kaldı. Kendine gelince evine yöneldi.

Yolda birçok gariplikle karşılaştı. Dağ, taş ve ağaçlar:

– Esselâmü aleyke ya Resûlullah, diyerek O'na selam veriyordu. Bütün kâinat sanki O'nu tebrik ediyordu. Evine geldiğinde yaşadığı olayın etkisiyle âdeta dili tutulmuştu.

Müjde bekleyen Hadîce Annemiz, Peygamberimizin bu hâlini görünce irkildi. Peygamberimizin mübarek ağzından:

– Beni örtünüz, beyanı çıktı.

Hadîce Annemiz, itinayla örttü Kutlu Peygamberin mübarek vücudunu.

Peygamberimiz, Hadîce Annemize yaslandı. O da dizlerini yastık etti. Efendimiz, uykuyla uyanıklık

arasında yatıyordu. Az sonra alnından gül tomurcukları gibi terler dökülmeye başladı. Hadîce Annemiz O'nun ateşli bir hastalığa yakalanmış olmasından korktu. Peygamberimiz "Allahu ekber!" diyerek yerinden kalktı. Hadîce Annemiz ne olduğunu anlayamadı.

Cebrâil Aleyhisselam, Peygamberimize:

"Ey örtüye bürünen Peygamber! Kalk ve (insanları) uyar. Ve Rabbinin eşsiz ve nihayetsiz büyüklüğünü ilan et! Elbiseni de (her türlü kirden) temizle! Pis ve murdar olan her şeyden uzak dur!"" âyetleri getirmişti.

Hem Peygamberimiz hem de Hadîce Annemiz bu gelenin vahiy olduğunu biliyordu artık. Bu sefer Allah Resûlü, ilk vahyin geldiği zamanda olduğu gibi fazla telâşlanmadı. Ama vahyin ağırlığıyla sarsılmıştı. Başını kaldırıp Hadîce Annemize:

– Hadîce, artık bana durmak yok. Cebrâil, insanları uyarmamı, onları Allah'a ibadete çağırmamı istedi. Beni kim dinler ki, dedi.

Hadîce annemiz hiç tereddüt etmeden:

– Ben dinlerim ey Muhammed! Senin söylediklerine ilk iman eden ben olurum, dedi. Sonra ikisi birlikte kelime-i şehâdet getirdiler.

Böylece Hazreti Hadîce Müslümanların ilki olma şerefine ulaştı.

Vahyin gelmeye başlamasından sonra Peygamberimiz, Nur Dağı'na daha çok gitmeye başladı.

Peygamberimiz bazı günler eve geç gelirdi. Hadîce Annemiz de eline bir şeyler alır yollara düşerdi. Bu şekilde geçen günlerin birinde Cebrâil Aleyhisselam, Sevgili Peygamberimize:

– İşte şu Hadîce'dir. Sana doğru geliyor. Yanında bir kap, içinde de yiyecek, içecek var. Buraya gelince ona Rabbinden ve benden selam söyle. Ona Cennet'te bir ev müjdele, dedi.

Resûlûllah, Hadîce Annemiz geldiği zaman Cebrâil'in selamını iletti. Hadîce Annemiz de:

– Şüphesiz Allah'ın selamdır. Selâm, Cebrail'in üzerine olsun. Selam ve Allah'ın rahmeti senin üzerine olsun. Şeytan dışında selamı işiten herkese selam olsun, dedi.

* * *

HER ŞEYDE O İLKTİ

Artık vahiy Allah'ın Elçisine açıktan geliyordu. Bir gün Mekke'nin yukarı tarafındaki vadide Peygamberimizin karşısına çıkan Cebrâil, ökçesini yere vurdu. Topraktan su fışkırdı. Peygamberimiz de merak dolu gözlerle onu seyrediyordu.

Cebrail, çıkan suyla önce dirseklerine kadar, ellerini yıkadı. Ağzını su ile çalkaladı. Burnuna su çekti. Sonra, yüzünü yıkadı. Başını ve kulaklarının arkasını, ıslak eliyle mesh etti. En sonunda topuklarına kadar, ayaklarını yıkadı. Sevgili Peygamberimiz de onun yaptıklarını tekrarladı. Böylece Efendimiz ilk abdesti almış oldu.

Peygamberimiz, abdest aldıktan sonra ikisi birlikte iki rekât namaz kıldılar. Peygamberimizin yüzü gülüyordu. Yüce Allah'tan sabırsızlıkla beklediği ibadet emri gelmiş bulunuyordu. Derin bir inanç ve sevinç içinde eve döndü. Hemen başından geçenleri Hadîce Annemize anlattı. Sonra onu bir suyun başına götürdü. Hadîce Annemize Hazreti Cebrail'den öğrendiği şekliyle abdest aldırdı. Birlikte namaz kıldılar.

* * *

CEBRÂİL İLE GÖRÜŞME

Hadîce Annemiz, Peygamberimizi en iyi anlayan insandı. O'nun bakışından, duruşundan ihtiyaçlarını hissederdi. Üzgün olduğu günlerde O'nu teselli eder, sevinçli olduğunda mutluluğunu paylaşırdı. İnsanlar, Peygamberimizi rahatsız ettiklerinde Efendimiz, Hadîce Annemizin yanında huzur bulurdu.

Vahyin açıktan gelmeye başladığı günlerde müşrikler Peygamberimize gelenin melek değil, şeytan olduğunu söylemeye başladılar. Bundan dolayı Efendimiz tedirgin oluyordu. Birgün Peygamberimiz aynı hakaretleri duyunca üzgün bir şekilde evine gelip olanları Hadîce Annemize anlattı. Hadîce Annemizse gelenin Cebrâil olduğundan emindi.

– Cebrâil geldiğinde bana haber verebilir misin, dedi.

Peygamberimiz de:

– Evet, dedi.

Hadîce Annemiz, bilgili bir Hristiyan olan Varaka b. Nevfel'den Cebrail'in özelliklerini öğrenmişti. Onun, Peygamberden başkasına görünmeyeceğini biliyordu. Bu yüzden Efendimizden böyle bir istekte bulunmuştu.

Cebrail geldiği vakit Peygamberimiz, Hadîce Annemize haber verdi.

– Şu dizimin üzerine oturur musun, dedi. İsteği yerine gelince tekrar sordu:

– Hâlâ onu görüyor musun, dedi. "Evet" cevabını aldı. Diğer dizine oturmasını rica etti. Peygamberimiz oturunca yine aynı şekilde Cebrâil'i görüp görmediğini sordu. Peygamberimiz gördüğünü söyledi. Hadîce Annemiz, başörtüsünü birazcık açtı ve:

– Onu hâlâ görüyor musun, dedi. Bu sefer Resûlûllahın cevabı değişti:

– Hayır, ey Hadîce! Onu artık göremiyorum, dedi.

– Müjdeler olsun sana. Vallahi o bir melektir, şeytan değildir. Şeytanın utanma duygusu yoktur. O, ben başımı açtığım hâlde utanmaz, buradan ayrılmazdı, dedi.

Sevgili Peygamberimiz, yine onun tesellisiyle ferahlamıştı.

* * *

FEDAKÂRLIK YARIŞI

Sevgili Peygamberimiz üç yıl boyunca insanları gizlice İslâm'a davet etti. Bu dönemde en büyük yardımcısı Hadîce Annemizdi. O, insanların kalbini kazanmak için çok fedakârlıklar yaptı. Kadınlara dinimizi anlattı. Kendi elleriyle hazırladığı sofralarda ziyafetler verdi. Birçok kişinin Müslüman olmasına vesile oldu. Kadınlardan Hadîce Annemiz, erkeklerden de Hazreti Ebubekir fedakârlık yarışı yapar gibiydiler. İslâmiyet Mekke'de halk arasında konuşulur olmuştu.

Gün geçtikçe Müslümanların sayısı birer ikişer artıyordu. Altıncı yılın sonunda sayı kırkı buldu. Hazreti Ömer'in Müslümanlığı kabul etmesi üzerine Mekke'de İslâmiyeti duymayan kalmadı. Bir

köşede Hazreti Ebubekir, diğerinde Hazreti Zeyd, ötekinde Hazreti Osman; halkı, İslamiyete davet etmeye koyuldular.

Müslümanların güç kazanmasından korkan müşrikler, Müslümanlara işkence yapmaya başladılar. İşkencelerini, zaman geçtikçe iyice artırdılar. Ebu Talib, Kureyş müşriklerinin yaptıklarını görünce, Hâşim ve Muttaliboğullarını toplayarak korumaya davet etti. Bu iki kabile Ebu Talib'in teklifini hemen kabul etti ve onunla birlikte oldu.

Bunu haber alan müşrikler hemen harekete geçtiler. Onlar da kendi aralarında toplanarak Müslümanlara boykot uygulamaya karar verdiler. Toplantıda kararlaştırıp üzerinde antlaştıkları maddeleri bir kâğıda yazarak Kâbe'nin duvarına astılar. Maddeler çok ağırdı. Peygamberimiz bunu haber alınca çok üzüldü.

Kureyş müşriklerinin aldığı bu karara Müslümanlar kadar Peygamberimizin amcası Ebu Talib de üzüldü. Müşriklere Kâbe duvarına astıkları yazının, başlarına ancak uğursuzluk ve felaket getireceğini hatırlattı. Günahsız insanlara acımalarını, bozgunculara uymamalarını, akrabalık ve dostluk bağlarını gözetmelerini, barışçı olmalarını tavsiye etti.

Boykotun sürdüğü üç yıl boyunca Müslümanlar, gözaltında tutuldular. Müşrikler, çarşı ve pazarların yollarını kestiler. Mekke'den gelen yiyecek ve içeceklerin Müslümanların yaşadığı mahalleye girmesine engel oldular.

Açlıktan ağlaşan çocukların feryatları, çok uzaklardan bile duyulmaya başladı. Durum böyleyken Müslümanlar sadece hac mevsimlerinde kendi mahallelerinden çıkıp alışveriş yapma imkanı buluyorlardı. O zaman da Ebu Leheb tüccarlara:

– Ey tüccarlar, Muhammed'in arkadaşlarına yüksek fiyat söyleyin. Onların sizden bir şey almasına fırsat vermeyin, derdi.

Herkes Ebu Leheb'ten korkardı. Onun sözlerinden çıkmaya hiç kimse cesaret edemezdi. Dinlemedikleri zaman başlarına gelecekleri çok iyi bilirlerdi. Bu yüzden tüccarlar da fiyatları kat kat artırırdı. Müslümanlar açlıktan ağlaşan çocuklarına bir şey alamazdı. Evlerine eli boş dönerlerdi.

Hadîce Annemiz boykot zamanında bütün malını Müslümanların yaşaması için harcadı. Her şeyi tükenince herkes gibi açlık ve kıtlık çekmeye başladı. Bu hâlini haber alan akrabaları, ihtiyaçlarını gizlice görmeye çalıştılar. Birgün erkek kardeşinin

oğlu Hakîm, biraz buğday hazırladı. Hadice Annemize ulaştırmak üzere yola çıktı. O, Müslüman mahallesine gelmeden yolunu Ebu Cehil kesti:

– Demek sen Haşimoğullarına yiyecek götürüyorsun ha, diye bağırdı. Hakîm neye uğradığını bilemedi. Ebu Cehil, hem bağırıyor hem de onu tartaklıyordu. Öfkeden iyice köpürmüştü. Hakîm'in yüzü sarardı. Etrafa müşrikler toplandı. Linç edilmekten korktu.

Ebu Cehil:

– Ben burada olduğum müddetçe ne ileri geçebilirsin, ne de yiyecek götürebilirsin! Seni Mekke'de rezil ederim, dedi.

O sırada, Hişam, yanlarına geldi. Ebu Cehil, ona dönüp:

– Haşimoğullarına yiyecek taşıyor, dedi.

Hişam kükredi:

– Bir insanın öz halasına yiyecek götürmesine sen nasıl engel olursun, dedikten sonra sert bir şekilde:

– Çekil adamın yolundan, gideceği yere gitsin, dedi.

Ebu Cehil inadında ısrar etti. Hakîm'e izin vermedi. Üstüne üstlük onu tartakladı. Hişam, gördükleri karşısında kendine hâkim olamadı.

Eline geçirdiği bir deve çenesi kemiğini hışımla Ebu Cehil'in kafasına vurdu. Az önce kükreyen adam şimdi yerde debeleniyordu. Sırtına tekmeler

indikçe aman diliyordu. Etrafta kendini seyredenlerin yüzüne bakamaz olmuştu.

Müşrikler, günahsız Müslümanlara zulmederlerken Kâbe'ye astıkları antlaşma metnini güveler yemişti. Güvelerin "Senin isminle başlarım Allah'ım." cümlesindeki "Allah" yazısına dokunmaması herkesin dikkatini çekti. Ebu Talib, bundan kuvvet ve cesaret alıp bağırarak:

– Yaptığınız zulüm ve kötülüklerin halâ farkına varmadınız mı?

Bu olay üzerine müşriklerden insaflı bir topluluğun araya girmesiyle boykot kaldırıldı.

Üç yıl süren bu boykot esnasında bir zamanlar zenginliğiyle tanınan Hadîce Annemiz, elinde ne varsa Müslümanlarla paylaştı. Artık o, bir insanın omzunda taşınabileceği kadar ağırlığı olan buğdaya muhtaçtı. Onun bu hâllere düşmesinden dolayı yakınları kahroluyordu. Ama onun için Peygamberimizin yanında bulunmaktan daha büyük bir mutluluk yoktu.

* * *

HÜZÜN YILI

Boykot yılları Hadîce Annemizi çok yıprattı. Hastalıklardan dolayı iyice zayıfladı. Derken yatağa düştü. Artık hastalıklarla boğuşuyordu. Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) çok üzgündü. Onun hiç bu kadar üzüldüğünü gören olmamıştı. Gözyaşları damla damla akıyordu mübarek yanaklarından. Sözcükler boğazını tıkıyordu.

Peygamberimiz yavaşça yanına yaklaştı:

– Ey Hadîce, benden dolayı birçok sıkıntıya katlanmak zorunda kaldın, dedi.

Hadîce Annemizin konuşmaya gücü yoktu. Gözleriyle:

– Hayır… Hayır, der gibi baktı.

– Şanına layık bir hayat yaşatamadım sana. Yaşayamadın ya Hadîce! Lakin bir kere yanan bir daha yanmaz. Allah, sıkıntı ve zorluğun ardında hayırlar vadetti, diyebildi.

Hadîce Annemizin başında gece gündüz nöbet tuttu. Kur'ân okudu. Dualar etti. Ramazan'ın yirmi yedinci günüydü. O vefalı eş, annelerin annesi Hazreti Hadîce bir kuş gibi uçup gitti Cennet'e.

Yaşı, altmış beşti. Tam yirmi beş senesini birlikte geçirmişti Peygamberimizle. Efendimizin hüznü ifade edilemeyecek kadar büyüktü. En sadık dostu, artık yoktu.

Peygamberimiz son görevini yapmak için hazırlandı… Hadîce Annemizin mübarek naaşı Mekke'nin Hacun Mezarlığı'na götürüldü. Cenaze namazını sevgili Peygamberimiz kıldırdı.

Ebu Talib; Peygamberimizin kolu, kanadı, sığınağı, müşriklere karşı savunucusu ve yardımcısıydı. O da müşriklerin boykot uyguladıkları yıllarda elinde avucunda ne varsa onlar için harcamış olağanüstü fedakârlıklar göstermişti. Ebu Talib, her

zaman iyi bir yardımcı, sadık bir dost ve dert ortağıydı. Hadîce Annemizden üç gün sonra o da vefat etti. Efendimiz, üç gün arayla çok sevdiği iki destekçisini kaybetmişti. İki vefatın böyle birbiri ardınca gelmesi karşısında Peygamber Efendimiz:

– Ümmetim üzerinde şu günlerde toplanan iki musibetten hangisine çok yanacağımı bilemiyorum, dedi ve bu yıla "Hüzün Yılı" adı verildi.

* * *